

Volt a Menorca met de Patin a vela

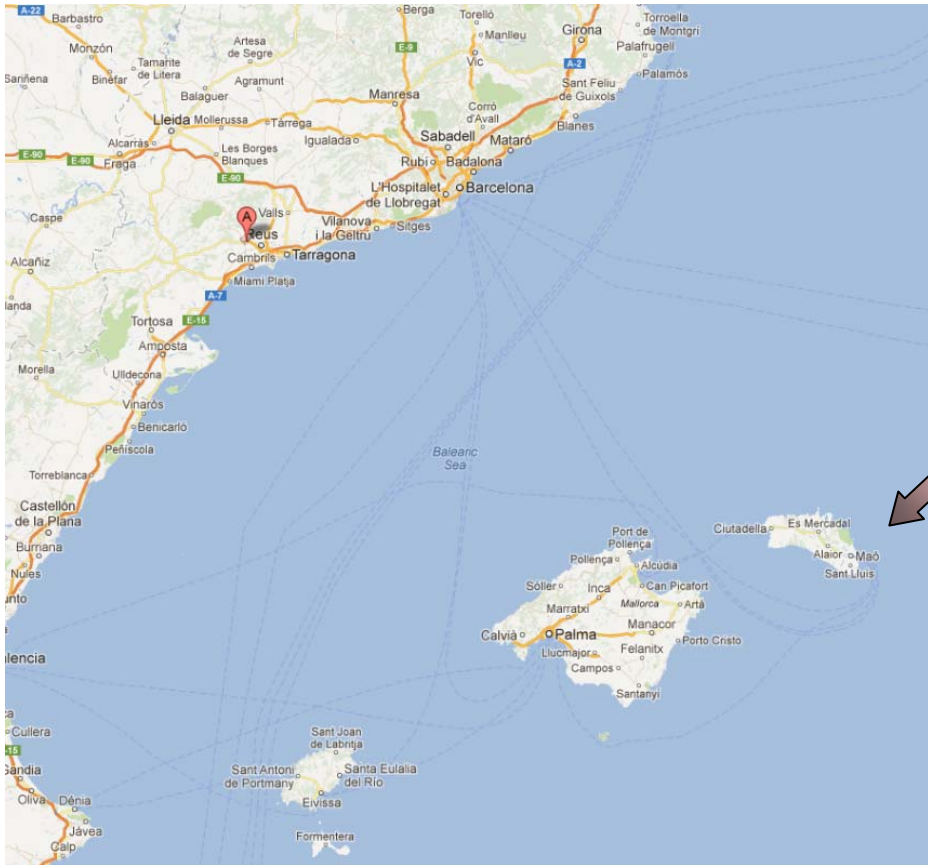
2 – 8 juli 2012.

Volt a Menorca, ik had er al van gehoord en het leek mij fantastisch. Hans, Gert en Boris hadden al enthousiast over hun ervaringen gepraat. Zeilen met een patin en dit helemaal rond een eiland in de Middellandse Zee... Stralende zon, witte zandstranden, palmbomen, mooie natuur, unieke zeilervaring, kamperen op het strand in een tentje, back to basics, once upon a life time experience, ... Als ik hun verhalen hoorde dan wou ik dat doen, het leek mij werkelijk een unieke ervaring. Eén probleempje, je kan niet zomaar meedoen. De Volt a Menorca wordt slechts om de 2 jaar georganiseerd en hierbij worden slechts 10 boten uitgenodigd om deel te nemen, 8 Catalanen, 1 Andalusier en 1 Belg. Bovendien moet je goed genoeg zeilen om geselecteerd te worden. De kans dat ik dat zou meemaken leek klein, maar soms helpt het lot een beetje. Op de selectiewedstrijd, georganiseerd in de Twins, eindigde ik pas vierde. Uiteindelijk bleek dit te volstaan. Gert, Hans en Boris, die dit plezier al mochten meemaken, respecteerden een gentlemen's agreement dat je maar één keer kan meedoen aan de Volt a Menorca. Dat waren al drie kandidaten minder, waarvoor dank. Bernard en Simon die eerder afgevlagd waren dan ik pasten voor het event, dus kon ik mee. Fantastisch!

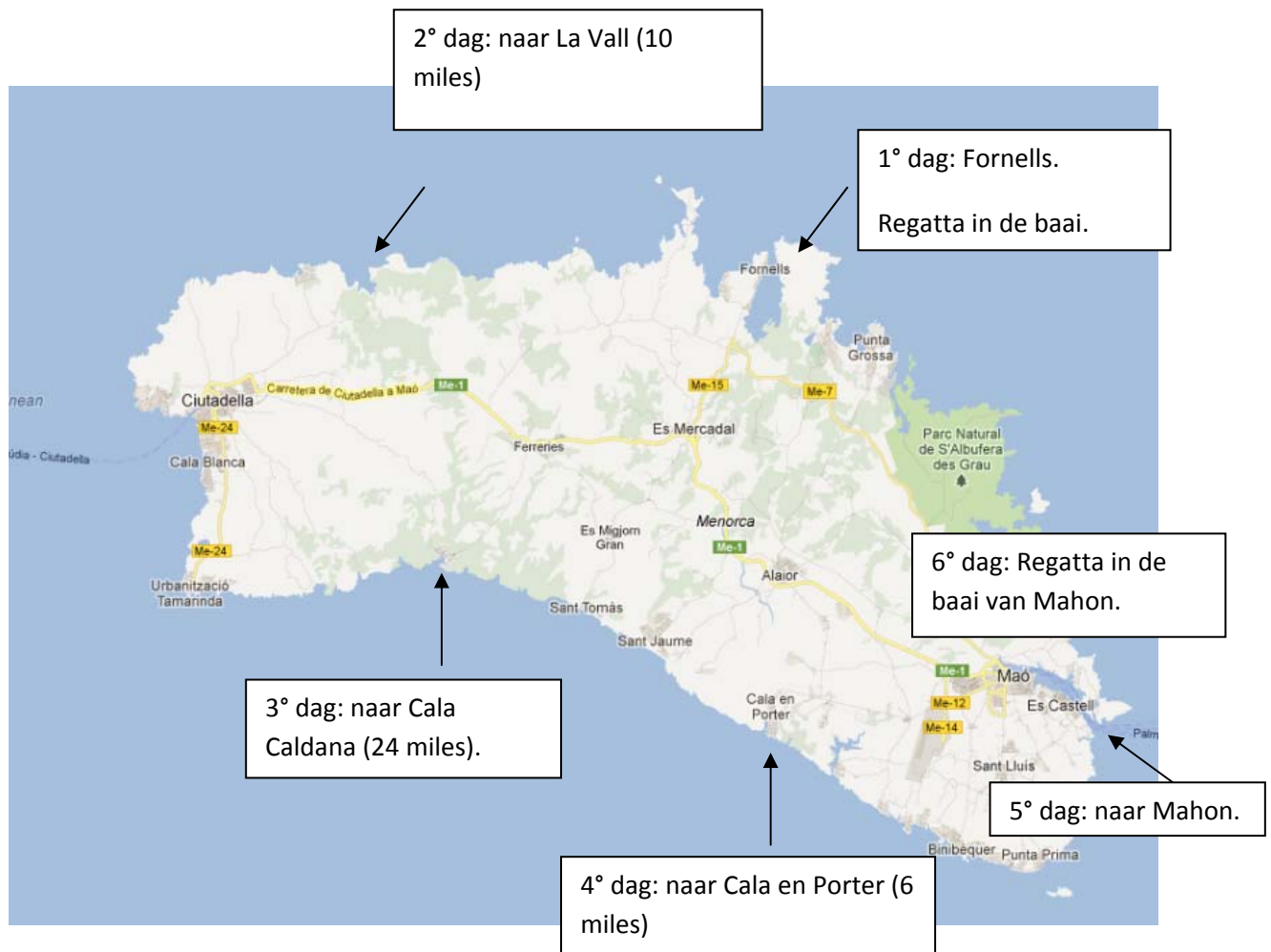
Op korte tijd dienden nog een aantal praktische zaken geregeld te worden. Extra vakantie regelen (bovenop de reeds geplande zomervakantie), een vliegtuig boeken, een hotel voor de eerste en laatste nacht boeken, tent, slaapzak, veel zonnecrème, zonnebril ☺ én een boot zien te bemachtigen (met dank aan Hans van Emprendo, die zo vriendelijk was een boot ter beschikking te stellen). Aan het vervelende feit dat ik geen woord Spaans spreek, heb ik in last minute nog iets proberen te verhelpen door een aantal privé lessen Spaans voor beginners te volgen. Dit bleek toch wel nuttig want vele Catalanen en ook de Andalusier spreken geen woord Engels of Frans. Op die manier kon ik me zelf toch tenminste voorstellen en duidelijk maken dat ik geen Spaans sprak. Als je wist uit te leggen dat je een beetje Spaans geleerd had, vroegen ze onmiddellijk waarom ik geen Catalaans geleerd had. De Catalaanse fierheid en het streven naar onafhankelijkheid was duidelijk voelbaar en regelmatig onderwerp van het gesprek. De Andalusier kon het niet laten om af en toe grapjes te maken over de Catalanen, wat niet altijd in goede aarde viel van de gastheren.

Voor het vertrek heb ik ook nog wat opzoek werk gedaan over het eiland Menorca.

Het eiland is met zijn oppervlakte van 701 km² anderhalf keer zo groot als Ibiza, maar ongeveer 5 keer kleiner dan Mallorca. (West-Vlaanderen is 3.125 km² groot) Het eiland is ongeveer 47 km lang en heeft een breedte van 10 tot 19 km. Voor de 286 km lange kustlijn liggen 30 eilandjes, waarvan de meeste erg klein zijn. Met mooi weer kan men op de zuidkust het buureiland Mallorca zien liggen, dat ongeveer 75 km van Menorca ligt. Ongeveer 40% van het eiland is bebost met hoofdzakelijk pijnbomen en zeedennen. Het eiland is ook uitgeroepen tot 'genetisch reservoir' voor een aantal zeldzame dieren zoals arenden, een kleine giersoort, valken, wouwen en een met uitsterven bedreigde waterschildpad. De noord- en zuidkust zijn heel verschillend van karakter. De Noordkust kenmerkt zich door zijn 'fjorden', bizarre rotsformaties en onregelmatige kustlijn met een aantal natuurlijke baaien, die soms dienst doen als havens (waaronder Fornells, onze eerste startplaats). Aan de zuidzijde wordt de kust gekenmerkt door een regelmatige kust met kleinere baaien met op het einde van de baai uiterst toeristische stranden. Het hoogste punt van het eiland is de Monte Toro en torent 357 meter boven het eiland uit. Op het eiland wonen ongeveer 82.000 mensen, waarvan een derde in Ciutadella en een derde in Maó, ieder aan de tegenovergestelde einden van het eiland.

Het programma zag er als volgt uit:

De reisveraring.

Toen ik op de luchthaven aankwam kreeg ik hoop dat de taalkennis van de plaatselijke bevolking niet zo slecht is als ik dacht. Ik vroeg aan de taxichauffeur, in mijn zopas geoefend Spaans of hij andere talen sprak. Waarop de man zei: "ja, ik spreek 3 talen ... (ik vol hoop) ... Catalaans, Spaans en Baskisch". Super, mijn hoop op een goed gesprek lag aan diggelen.

Nadat ik ingecheckt was in het hotel ben ik gaan wandelen in het dorpje Fornells. Het is een mooi historisch dorpje met een schitterende, grote baai. In de zeilclub waren vooral Engelsen zich aan het klaar maken voor de zeilles. De invloed van de Britse overheersing leek nog steeds Britten aan te trekken. Aan de monding van de baai stond een stevige golfslag, het waaide 5 tot 6 beaufort en het regende. In het dorpje kwam ik in de loop van de namiddag mensen tegen met een zeilzak met een patin zeil in. Op die manier maakte ik reeds vroeg kennis met enkele Spaanse patinero's. De ontvangst en de begroeting was heel hartelijk.

Voor de eerste dag stond op het programma boten lossen en een klein wedstrijdje zeilen in de baai. De regen had plaats gemaakt voor het zonnetje en de wind was afgezwakt naar een 3 beaufort. De manier waarop de boten geladen waren deed me denken aan de foto's van Azië waar ze auto's laden tot je geen auto meer ziet.

De wedstrijd verliep niet zo schitterend, de eerste manche eindigde ik voorlaatste en de tweede manche, na een kapseis, eindigde ik als laatste met een ruime achterstand. Oeps. 's Avonds waren we uitgenodigd bij de ouders van Gerard langs de kade in de haven van Mahon. Moeder Gerard had werkelijk haar uiterste best gedaan en een overheerlijk menu op tafel getoverd. Ze suggereerden toen al, als ze nog eens naar België zouden komen dat dit de culinaire norm was ☺. Ik zal het doorgeven aan Gert. Tato, de lokale kampioen, bleek met een Hollandse vrouw getrouwd en sprak zelf heel goed Frans. De eerste avond werd het al behoorlijk laat. Gelukkig is de ambitie om vroeg op te staan niet zo groot. We spreken af de volgende dag ergens tussen 10 en 12 uur. Het steekt niet zo nauw. Tato beweert nochtans dat de Spanjaarden heel stipt zijn, "je kan erop rekenen, we beginnen stipt,... precies een uur later dan afgesproken".

De volgende dag stond de oversteek gepland van Fornells naar La Vall. Het werd een schitterende overtocht langs ongerepte natuur met heel hoge rotsen die als een muur in de zee staan. De wind was gaan liggen dus krijgen we ruimschoots de tijd om van het natuurschoon te genieten. Langs de hele rit was geen huis te zien. Deze noordelijke kant van het eiland is dan ook een natuurreservaat. Over de middag kwam Alex, de broer van de organisator Gérard, langs in een motorboot en bezorgde een lekker belegd broodje en een fles water. In de namiddag was de wind helemaal verdwenen en werd het dobberen en zonnen op zee. Aan een slakke tempo haalden we tenslotte de eindbestemming. Iken aantal anderen werden binnengesleept door de krachtige motorboot van Gérard. La Vall heeft een prachtig strand gelegen diep in een baai. De zonnebaders op het strand bleken nudisten te zijn die met tegenzin hun bloot gat verplaatsten om plaats te maken voor onze patins. Het is geen zicht om te staan discussiëren met een nudist. De dresscode op de patin is namelijk het totaal omgekeerde: laat niets bloot of de zon verschroeit het. In België zijn we blij dat we ons minder dik kunnen kleden als de zon zich laat zien, daar pakken ze zich in alsof het vriest, niets blijft ongedekt. Sommigen dragen zelf een wetsuit met lange benen en mouwen... en dit bij 32 graden. Een kwestie van bescherming tegen de zon zeggen ze. De meesten zeilen trouwens liever in het voor- of najaar, als de zon nog niet zo sterk is. Even later gaat de Santa-Eulalia voor anker in de baai. Dit maakt echt indruk op iedereen. De Santa-Eulalia is een driemaster die een onderdeel uitmaakt van het Nautical museum in Barcelona. Een aantal keer per jaar vaart deze statige schoonheid uit en traditie getrouw begeleidt ze de patinero's rond het eiland. Het schip doet dienst als bezemwagen, catering- en cargo schip en biedt slaappleats op de vloer in het ruim. Die avond eten we op het strand. Ruim voorbij middernacht bracht de zodiac ons naar de Santa-Eulalia om onze tenten op te halen. Sommigen slapen in het ruim van de boot, wij verkiezen een tent op het strand. De nacht in de tent is zalig, wat een rust, ik heb heerlijk geslapen.

Op woensdag staat een lange tocht op het programma, 24 zeemijl naar Calla Caldana. Er staat opnieuw weinig wind. De ervaren zeerotten houden er een spectaculaire techniek op na. Ze gaan angstaanjagend dicht bij de hoge rotswanden zeilen en trekken zich als het ware langs de rotsen vooruit met korte slagen. Een effectieve techniek want stillletjes aan kruipen ze weg van ons. Het trio die dieper in zee blijft, de Andalousier, Gianni en ik lopen meer en meer achterstand op. Het hele traject dienen we op te kruisen. Aan het uiteinde van het eiland komen we weer allemaal samen in een windstille plek, waar 2 stromingen tegen elkaar op botsen en zorgen voor stevige golven. Het is zoeken naar een zuchtje wind, die dan nog van alle kanten lijkt te komen. We zeilen soms bijna parallel naast elkaar met de ene boot het zeil over bakboord en de andere over stuurboord. Toch weten de snelle mannen opnieuw het verschil te maken en plots zie je Tato wegzeilen gevolgd door nog een paar die uit de windstille geraakt zijn. Anderen blijven vloekend zoeken naar dat windstootje die hen ook uit deze windstille kan brengen. Na ongeveer vijf uur zeilen komen we aan, het zelfde trio sluit de rangen. Gianni net voor mij en Manuel, de Andalusier als laatste. Als je de baai van Calla Galdana binnenvaart is het een shock. Na de mooie ongerepte natuur van La vall volgt het tegenovergestelde. Mastodonten van hotels, van wel 15 verdiepingen, met vele 1-schuifraam kamertjes met mini balkon met zicht op zee. Van op zee gezien is het geen mooi zicht. Welcome in Benidorm staat er niet maar de gelijkenis is op het eerste zicht treffend. Na enige gewenning blijkt ook dit weer een mooie, charmante en rustige locatie. Het voordeel is dat je op een terrasje een pint kan drinken en kan douchen op het strand. Intussen weet ik waarom die mannen zo rap zeilen, na één pintje, schakelen de meeste al over op water. Zo veel liefde voor het water heb ik nu ook weer niet.

Donderdag staat er slechts een tochtje van 9 mijl voor de boeg tot aan Calle en Porter. Zoals elke morgen wordt een korte startprocedure gehouden. We starten stipt op tijd, zoals altijd een uur later dan afgesproken. Er staat een mooie 3 beaufort, de zon schijnt, we zijn weer ingepakt als eskimo's, het water is helder blauw,... Super. Dat had ik nog niet verteld. Het water is echt, heel helder, azuurblauw. Spectaculair, je ziet gemakkelijk 10 meter diep. Tato, Chabi en het jonge talent Inigio (of zoiets) starten bliksem snel en hen zie ik pas een drietal uur later terug op het strand, lang nadat zijn finishten. Achteraan wordt evenwel ook gestreden. In een poging om nog net voor de finish nog een verschil te maken besluit Manuel (de Andalusier) de kortste weg te nemen en rakelings langs de rotsen de baai binnen te varen. De rotsen en de hevige branding maken hem blijkbaar zenuwachtig want op een kleine 10 meter van de rotsen gaat hij over kop, verrast door de golfslag. Gelukkig krijgt hij zijn boot vlug recht. Zonder risico te nemen kies ik voor het midden van de baai en finish op de vertrouwde voorlaatste plaats, met kort voor mij Gianni. Calla en Porter staat bekend om zijn discotheek in de hoge rotswand vlak boven de zee. Het is werkelijk een paradijselijk oord. Het wordt een leuke nacht met veel cuba libre's. Als ik ga slapen is het terug klaar, nog net tijd voor een kort dutje. Om acht uur moeten de tenten namelijk weg voor een toerist op het idee komt zich te installeren op het strand. De tenten mogen er in feite niet staan, maar tussen de patins vallen ze minder op. Gianni probeert de korte uren zonder tent of slaapzak te slapen onder de boot. Hij heeft goed geslapen zegt hij.

Op vrijdag varen we door naar Mahon, de eindbestemming van onze toer. De aanloop naar de start verloopt zoals anders. Iedereen is op het gemak, er is geen haast, koffietje drinken op een terras, geen timing en als ze er plots zin in krijgen, schiet de bende op gang en even later zijn ze startklaar. Deze keer wordt de trip in twee opgedeeld. Halverwege, op het uiteinde van het eiland, is een finish voorzien en een tweede start. De Santa-Eulalia doet telkens dienst als startship. Op die plaats is het water zowaar nog blauwer dan overal anders, echt betoverend. Achteraf hoor ik dat die locatie de mooiste locatie van het eiland is en dat de grote sponsor van het event, 3 LG, daar een villa heeft. We hebben dus gefinisht, wat rond gevaren en opnieuw gestart vlak voor zijn villa, dit terwijl hij volk had uitgenodigd om de trots der Catalanen te bewonderen: de elegante patins en de majestueuze Santa-Eulalia. Het was met veel plezier gedaan, we hebben veel te danken aan de gulle sponsor. 3LG (derde generatie met de naam L... G...) is de ex-eigenaar van het Spaanse transport bedrijf Tir-Spain. Met de verkoopprijs heeft hij een stichting opgericht die Catalaanse projecten steunt. Die dag vaar ik als zesde de finish in Mahon voorbij en laat voor het eerst 4 patins achter mij. De baai van Mahon is gigantisch groot en lang.

Die avond slapen we terug in een hotel en kunnen we voor het eerst een douche nemen in enkele dagen tijd. Wassen bleef veelal beperkt tot een kom water over uw hoofd gieten op de Santa-Eulalia. Niet bepaald top hygiëne dus.

De week eindigt zoals ze begonnen is met een wedstrijd in een baai. De baai van Mahon is enorm groot en druk bevaren. Als afscheidsgeschenk finish ik op een mooie vijfde plaats. Blijkbaar heb ik toch een en ander geleerd. Als 's avonds de afscheidsspeeches gehouden worden en de kampioenen gekroond worden blijk ik in de rangschikking nog twee patins achter mij gelaten te hebben, El Cubano en Manuel de Andalousier. Als je beseft dat deze mannen 40 weken per jaar op het water zitten, soms meerdere malen per week en wij amper 15 tot 20 keer per jaar zeilen, dan vind ik de zevende plaats niet oneervol. Het belangrijkste is de ongelooflijk mooie ervaring, een aanrader voor iedereen. Terwijl ik dit schrijf is intussen bijna een jaar voorbij maar de herinnering aan dit event blijft echt goed bij. Eén tip wil ik wel meegeven: leer Spaans voor je vertrekt en als het even kan leer wat woorden Catalaans.

Met veel dank aan Nosepasa en Hans van Empreendo die dit mogelijk maakten.

Kristof Delobelle